

Az angol lány

A leckéddel készen vagy?, kérdezte szórakozottan az anyja. Ne este derüljön ki, hogy van még valami.

Készen vagyok, mondta a fiú.

Ma nincs edzésed, igaz? Menj le akkor játszani az udvarra. Én most nem érek rá. Apa is fáradt lesz, amikor hazajön. Próbáld elfoglalni magad. A hétvégén majd csinálunk valamit, jó?, nézett fel egy pillanatra mosolyogva és a fiú egyetértésére várva, de ahogy visszafordult a dohányzóasztalra helyezett írógéphez, arcáról máris eltűnt a mosoly. Pattogós hangja amúgy is ellentmondott tekintetének.

Anyja egészen addig úgy beszélt hozzá, hogy közben az írógépbe fűzött iratba mélyedt. A papír alatt egy indigó és egy másik papír is lapult. Hétköznap sose játszottak, csak hétvégén, de akkor is csak azzal a feltétellel, hogy hajlandó velük kiállításra menni.

Hétköznap legfeljebb a leckéjét kérdezték ki esténként, vacsora után. Sokszor állva vacsoráztak, a konyha két szemközti oldalán lévő pulton: apja, anyja az egyik oldalon, ő a másikon, mert hármuknak nem jutott hely egymás mellett. Kezdetben tetszett neki, hogy állva esznek, nem kell megterítenie, behordani a tányérokat, evőeszközöket, később már hiányolta, hogy nem ülnek le, mert egymásnak háttal nem tudtak normálisan beszélgetni, és vacsora után már csak a házi feladatai kikérdezésére maradt idő.

Nem szerette, ha apjának kellett felmondania a leckét. Anyjára csak haragudott, ha elégedetlenkedett, és kérte, hogy nézze át újra, de apja szigorú volt, félelmet keltett benne.

Ez nulla, kiabált rá, ha nem érezte felkészültnek. Menj vissza, és tanul meg rendesen! Kétszer ilyen jól kell tudnod, ha érvényesülni akarsz, különben..., kezdett egy új mondatba, majd elhallgatott, összepréselte ajkait, és a fejét csóválta.

Anyja újra gépelni kezdett. A fiú sarkon fordult, és kiment. A szobájában tornacipőt húzott, magához vette a kulcsát, labdáját, és lement az udvarra. A négy bérház határolta kertet értelmetlen kerítés választotta el a szomszédos, kisebb udvaroktól. Négy ecetfa között padok álltak, oldalt régi poroló. Ha egykapuzott, néha annak rugdosta a labdát, bár túl könnyű célpontnak tartotta, nem lehetett elrontani. A baj csak az volt, hogy a morzsolódó falon nagyokat csattant a bőrlabda, valamelyik idős lakó előbb-utóbb megelegette a monoton zajt, és lekiabált, hogy hagyja abba. Akkor a padoknak rugdosta, először csak egynek, mintha kikapuzna, aztán maga körül is fogva, felváltva rúgta a labdát hol az egyiknek, hol a másiknak, és futott is utána, mert a labda mindig másfelé pattant. Ebben hamar kifáradt, le kellett ülnie, akkor viszont, miután kiszuszogta magát, unatkozott. Senki nem volt rajta kívül a kertben, aminek vakond túrta barna földhalmait és szórványos csomókban megmaradt fűfoltjait egy-egy szál kutyatej sárgája törte meg.

A házukhoz közeli térre nem kíváncszott. Volt ott néhányszor focizni, de nem érezte jól magát. Durván játszottak, lábra mentek, pedig szólt, hogy szabálytalan, de kiröhögtek, és kis lökdösődés is támadt. Később ugyan újra kimerészkedett, de nem volt kedve beállni, a lányokkal pedig nem akart játszani, pontosabban akart volna, csak szégyellte, és ők is inkább egymással vihorásztak. Félszegen ácsorgott, nézte őket, de úgy, hogy ne vegyék észre, amikor pedig mégis észrevették, inkább eloldalgott. A házukban főleg öregek laktak, és egy-két család kisgyerekekkel, de velük nem lehetett kezdeni semmit, legfeljebb tologatni őket a babakocsiban.

Fütyögött, hátha feltűnik a kutya, amelyikkel gyakran játszott az udvaron. A zsemleszínű korcs egyik füle egyenesen állt, a másik mókásan lekonyult. A keretet határoló egyik bérház betört pinceablakán mászott fel mindig a kertbe, és ott is tűnt el, átfúrva magát a résen. A fiú nem tudta, kié, vagy ha nincs gazdája, hol lakik, de haza nem vihette, ahogy korábban a Balatonon összeszedett kóbor kutyát sem engedték, élelem és fedél nélkül el is pusztult egy télen. Hiába kérlelte szüleit, ha egyszer nemet mondtak valamire, nem változtattak a véleményükön. Azt viszont megengedték, hogy vigyen neki csirkecsontot, párizsimaradékot, sajt héjakat vagy más effélét, mintha szánták volna a gazdátlan állatot. A csirkecsontról a fiú úgy tudta, hogy vigyázni kell vele, mert a kutya torkába fúródhat, de nem nagyon akadt más, kutyának való eledel a maradékok között. A fiú vacsora közben is átátpillantott a pultra, ahol szülei ettek, és hétvégenként, amikor kivételesen az ebédlőasztal körül ültek, szinte leste a tányérjaikat, hogy amit lehet, nejlonzacskóba gyűjtsön, zsebébe gyűrje és fusson vele az udvarra. A kis korcs hálásan nyalogaatta a kezét minden jobb falat után.

Az első igazán meleg nap volt ezen a tavaszon, a kutya most mégsem bújt elő. A fiú dekázott egy kicsit, a pad támlájának rugdosta a labdát, majd a homokozó szélére ült. Egy faággal turkált a homokban, fontolgatta, hogy várat épít, de megalázónak érezte, hogy ott játsszon, ahol a kicsik szoktak. Türelmetlenül nézelődött, fütyögött a kutya után, szuggerálta a pinceablakot, azután a ház bejáratát nézte, nem tűnik-e fel valaki, akivel szóba elegyedhet. Felnőttekkel is szívesen beszélgetett, élvezte, hogy megdicsérik eszességét, választékos fogalmazását. Visszament a padhoz, közvetlen közélről rugdosta neki a labdát, így egyérintőzött, azután leült, lábait lógázta, időnként belerúgott a pad alatti kereszttrúdba, azt se bánta, hogy a sarka belesajdul.

Szőke fejét óvatosan kidugva, egy lány tűnt fel az udvarra nyíló ajtóban. A fiú inkább megérezte, mint látta a jövevényt, ahogy fejét az üvegajtó irányába fordította. A gombafrizura az első pillanatban nem tette egyértelművé, fiú-e vagy lány, de ahogy kíváncsian kilépett és körülnézett, hogy megszemlélje az udvart, látta, hogy világoskék rövid szoknyát visel, meztelen lábán pedig fehér szandált.

A lány félszegen nézett körül. Amikor meglátta őt a fák alatt a padon, önkéntelenül elmosolyodott. A fiú viszketni kezdett. Sose látta még itt a lányt. Igyekezett feltűnés nélkül vakarózni, míg a másik közeledett, de hiába, mert az inger tovább vándorolt, egyszerre kellett a hátát dörzsölnie a pad támlájához és a lábszárát is vakarnia. Amikor a lány közelebb ért, hirtelen elmúlt a viszketés, melegség öntötte el, de igyekezett közömbös arcot vágni. A lány vékony volt, nagy kék szemekkel nézett rá, és úgy tűnt, segítségre szorul.

Do you speak English?, kérdezte.

A fiú elsápadt. Nem szerette az angol különórákat, nem szerette, hogy az iskolai házi feladatain kívül külön is magolnia kell, de szülei ragaszkodtak ehhez. Nem gondolta, hogy az életben lesz olyan alkalom, amikor önszántából használni akarná az angolt, márpedig ez a pillanat most bekövetkezett, de ő izgalmában csak bólintani tudott, amitől még nagyobb zavarba jött.

A lány szélesen elmosolyodott, mondott valamit, és a kezét nyújtotta. A fiú önkéntelenül nyújtotta a magáét, felnőtteken kezet ráztak. A lány megint mondott valamit, amiből a fiú egyetlen szót értett csak, nem tudta összerakni a mondatot. A lány észrevehette, hogy nem érti, mert legyintett.

Never mind! Would you play?, mutatott a labdára.

A fiú megértette, hogy játszani akar. Meglepődött, hogy focizni szeretne, körbe is nézett, mintha szégyellné, hogy egy lánnyal áll le passzolgatni, de talpával maga elé húzta a labdát, és kétkedve odapöccintette a másiknak, aki kapásból belerúgott. A labda rápattant a pad élére, és kipörgött oldalra. A fiú utánaszaladt, játszani kezdtek. A lány komoly arccal futott a labda után, többször is visszaadta, amikor elvétette, nevetett. Játék közben időnként mondott is valamit, de inkább csak magának. A labda ritmusosan járt közöttük, a fiú igyekezett pontos passzokat adni, hogy a lányt könnyű helyzetbe hozza. Egy-egy elhibázott rúgásnál ő is felnevetett, lassan oldódott kezdeti megilletődöttsége.

Vidáman játszottak, ha luftot rúgott a lány, már együtt nevettek, s a fiú végig vigyázott, hogy ne lőjön túl erőseket. Az sem zavarta, hogy nem érti a lány kiáltásait, legfeljebb töredékek jutnak el a tudatáig. Egy-egy szó jutott eszébe angolul, ami illett a helyzethez: igen, nem, jobbra vagy balra, s amikor falat ért a labda, hirtelenjében még out-ot is mondott, amit a lány tudomásul vett, s akkor a fiú jött a képzeletbeli oldalvonalról.

Így játszottak, míg az egyik ablakból le nem kiáltottak a lánynak. Valamit feleselt, de az asszony az ablakból újra kiabált. A fiú a lomboktól nem látta, hányadikon laknak, s mire megkérdezhetne volna, a lány búcsúzott.

I have to go! See you, mondta szomorúan, és a kert üvegajtaja felé futott.

When?, kérdezte kétségbeesetten a fiú.

Same time, tomorrow, torpant meg s fordult vissza a lány. Hangsúlyja bizonytalan volt, de mosolygott. Bye!

Bye, mondta a fiú, és szédült a boldogságtól. Ilyen kalandban nem volt része még. Feltűnik egy lány, kedvesen mosolyog, beszélget és játszik vele, végül randevút is ad, mint a moziban, a filmekben.

Lerogyott a padra. Behunyt szemmel próbálta visszaidézni a lány kerek, vidám arcát, kicsi, de már dudorodó mellét.

Úgy érezte, el kellene mondania valakinek, ami történt. Az üres kert hirtelen elviselhetetlennek tűnt, és az idő is tapinthatóan lassan cammogott. Fogalma sem volt, hogy bírja ki másnapig.

Amikor felment a lakásba, már apja is otthon volt. Hatalmas fekete aktatászkája nyitva tátongott a kanapé szélén, előtte, a dohányzóasztalon kiterítve meganynyi irat. Anyja a vacsorát készítette a konyhában. Egy pillanatra megkísértette a vágy, hogy beszámoljon nekik a lányról, de apja rutinos kérdése: mi volt az iskolában, megakasztotta. Rutinból bukott ki belőle a válasz is.

Semmi.
Leckéd?
Készen van.
Kikérdeznivaló?
Megrázta a fejét.
Biztos?
Biztos.

Akkor menjünk vacsorázni, állt fel nagyot nyögve az apja, és fájdalmas arccal derekára tette a kezét. Egy pillanatra átfutott a fiú fején, hogy meg kellene kérdeznie, hogy van, mert néhány napot feküdni kellett lumbágóval az elmúlt héten, de nem jött a szájára. Haloványan emlékezett, hogy nemrég még el szeretne volna újságolni a délutáni találkozás hírért, de már nem akart a lányról beszélni.

Egymásnak háttal, a konyhapultnál vacsoráztak. A fiú maga elé képzelte, hogy vacsorázhat az angol lány a családjával. Ovális terített asztal ezüst gyertyatartókkal, halk beszélgetés, apró nevetések, s a lány mellett ülve, szemközt a szülőkkel ő.

Másnap, péntek délután, amikor hazaért, csak az új takarítónőt találta otthon. Vonattal utazott be mindennap a városba. Ruháját ujjatlan nejlonpongyolára cserélte, cipőjét, harisnyáját fapapucsra. Vékony testéhez képest hatalmas mellei a pongyola alatt szabadon lengtek, s ahogy hajolgatott, a hónaljánál és szemből is be lehetett látni. A fiú nemegyszer leste meg, ahogy felmosott, igaz, amikor megpillantotta a himbálózó melleket, izgalma mellett mindig félelem gyötörte.

A fiú ezen a délutánon szüntelen az óráját nézte, mikor lesz már annyi az idő, hogy mehessen a kertbe. Nem érdekelte most az sem, hogy megleshetné a takarítónőt, inkább csak kerülgette türelmetlenségében.

Mintha büntudatát akarta volna enyhíteni, leült a történelemlétkönyvével az íróasztalához, de hiába olvasta a leckét, mire a lap aljára ért, semmire sem emlékezett. Időnként kvarcórájára pillantott, megnyomta a felső gombját, a fekete felületen vörösén villant a digitális kijelző. Közelgett az idő, nem akart elkésni. Összecsapta a tankönyvet, felkapta a labdáját, bekiabált a takarítónőnek, hogy lemegy játszani, és becsapta maga mögött az ajtót.

A kertben a pad mellé dobta a labdát, leült és várt, közben a pad lábát rugdos-ta. Minduntalan a kertre nyíló ajtóra pillantott, eszébe se jutott, hogy labdázhatna, vagy a kutyának is füttyenthetne, hátha feltűnik. A lányt várta, türelmetlenül, és olyan érzése támadt, mintha mindig is rá várt volna, azért nem érezte jól magát sem egyedül, sem a fiúkkal a téren.

A lány nem jött, pedig azt ígérte, hogy ugyanakkor érkezik, mint előző nap. A fiú nyugtalan lett, hogy talán félreértette, de emlékezett a szavaira, ennyit még ő is értett angolul. Lehet, hogy becsapta, kedvetlenedett el, és máris haragudni kezdett a lányra. Köröket rajzolt a lábával a pad előtt, porzott a keményre szik-kadt felület, alig látszott a nyoma. Belenyomta sarkát a földbe, húzott egy kört, majd egy ágat markolt fel a pad mellől, azzal kezdte böködni a kör közepét, de eltört a fadarab. Dühösen nekihajította a másik padnak. A felfutó borostyánt nézte a szemközti ház szürke falán, aztán megunt, felállt, talpával maga elé húzta a labdát, és a házfal felé vezette. Amikor elég közel volt, a két pinceablak közti felületre kezdte rugdosni, s a visszapattanó labdát újra és újra rárúgta. A labda

egyre gyorsabb ütemben mozgott. Ha megperdült, ki kellett lépnie oldalra, hogy visszapöccintse, de egyre messzebb pattant tőle, végül mögé gurult, meg kellett fordulnia és utána szaladnia. Majdnem beleütközött a lányba, aki ott állt mögötte, és mosolygott.

A fiú megtorpant. A lány köszönt, mondott valamit mosolyogva, és várta, hogy a fiú is megszólaljon. A fiú megörült, hogy nem várt hiába, de haragudott a lány késése miatt, és igyekezett közönyös képet vágni. Elszaladt a labdáért, és odagurította a lánynak. A lány visszapasszolta, majd a fiú egy nagyobbat rúgott, a lány nem tudta lekezelni, a lábszárán csattant.

Ouch!, visított fel, megcsípte a bőrét, el is pattant tőle. Kiáltott valamit a fiúnak, de az nem értette. Megint erőset rúgott, a labda megint a lány lábán csattant, aki most már indulatosan kiáltott.

Oké, mondta a fiú, és valamivel szelídebben gurított. Ugyanúgy adogattak, mint az előző napon. A fiú egy darabig élvezte a játékot, azután megunt. Valami mást szeretett volna, talán ha beszélgetnek, még ha az akadályokba ütközik is, ezért intett a lánynak, hogy üljenek le.

A fiú ügyelt rá, hogy ne kerüljön tapintatlanul közel hozzá, miközben szeretett volna egészen mellé ülni. Nézte egy darabig, és feszülten törte a fejét, hogyan folytassa. Hova jársz iskolába?, akarta kérdezni, de csak a hol és az iskola szavak jutottak eszébe, ezért kérdése kissé töredékesre sikeredett. A lány így is értette, mondott is valamit, amiből a fiú a privát szót vette ki, iskolanevet nem. Azután a szüleiről kérdezte, s a válaszból azt vehette ki, hogy az apja diplomata, az anyja otthon van, de hogy mi az apa pontos foglalkozása, azt már nem értette.

Ezen a ponton elakadt a beszélgetés. A fiú feszengett. Nem jutott eszébe semmi, amiről tovább beszélgethetnének, ami pedig eszébe jutott, azt nem merte mondani, túl közvetlennek érezte. Szerette volna, ha a lány nem siet haza, hanem vele marad. Előre félt, hogy rövidesen felpattan és távozik, ezt azonban szintén nem tartotta helyénvalónak közölni.

You have a very nice shirt, mutatott a szoknyájára, és büszke volt, hogy ki-mondott egy egész mondatot, amire már otthon készült, és úgy fejezte ki érzéseit, hogy nem leplezte le magát egészen.

Skirt, nevetett a lány. This is a shirt, csippentette két ujjá közé vászoningét. Thanks, anyway.

El akarta volna mondani a lánynak, hogy tegnap óta sokat gondolt rá, de ez túl bonyolultnak tűnt, és túl egyértelműnek, ezért csak nézett rá.

What's the problem?, kérdezte a lány.

Nothing, rázta meg a fejét gondterhelten.

Would you like to play?, hajolt le a lány a labdáért, és a fiú felé nyújtotta.

Hirtelen ötlet volt: kiverte a kezéből.

A lány értetlen arcot vágott, és a fiú sem értette saját magát. Zavarta, hogy köztük a labda.

A lány néhány pillanat múlva felállt.

I need to go, mondta félve.

Ne menj!, mondta halkán a fiú. Egészen elgyengült. Arra vágyott, hogy meg-simogassa a lányt, és az is megsimogassa őt.

Tomorrow?, kérdezte a lány. Same time?

A fiú elkeseredett. Hogy lesz ebből valami? Lehet, hogy ha nem angolul beszélne, minden egyszerűbb lenne? De mit tegyen, ha neki ő tetszik? Honnan találna mást, ha erre a pillanatra is annyit kellett várnia? Senki nincs se az iskolában, se a környéken, aki szóba jöhetne. Mintha mindig is rá várt volna.

Bólintott, tele vágyakozással, hátha a másik mégis meggondolja magát. De a lány beszaladt a házba. A fiú egyedül maradt a kiürült udvaron. Szédült, remeggett megint, nem értette, mi ez a gyengeség, mi ez a forró lüktetés, ami végighullámzik egész testén tetőtől talpig, és miért ez a bánat, ami rátelepül. Minden erejével azt akarta, hogy a lány újra ott legyen. Apró, hegyes orrát, fejét sisakszerűen borító, mókás, szőke haját, karcsú alakját látta maga előtt szüntelen.

Mintha eddig tapintatosan visszahúzódtott volna, a kutya tűnt fel a pinceablakban. Kormos volt a pofája, bánatosan lelógó füle is, mintha kéményből bújt volna elő. A fiúra nézett, de a fiú ezúttal nem kiáltott neki, nem biztatta, hogy jöjjön, nem szólt semmit, csak bánatosan nézett vissza rá. A kutya odaügetett a padhoz, és leült elé. Nézték egymást, és a fiú hirtelen úgy érezte, sírnia kellene, de nem tudott. Anyja mindig emelt hangon szólt rá kisebb korában, ha sírt, hagyja abba, és vegyen nagy levegőt. Náluk senki nem sírt és senki nem nevetett, legfeljebb akkor, ha vendégeik voltak. Apja és anyja akkor gyakran hallattak vidám hangokat, hármásban ritkán, se akkor, ha a nagyanyja jött hozzájuk.

A kutya közelebb oldalgott, odadörgölte pofáját a lábához, de amikor a kézfejét is megnyalta, elkapta ujjait, és visszakézből meglegyintette. Tompán koppant az ütés a kutya orrán. Riadtan lelapult a földre, felvinnyogott, fejét zavartan ide-oda mozgatva nézett fel rá.

Anyjának este, fürdés közben említette a lányt, hogy angolul beszélgettek a kertben.

Helyes lány?, kérdezte az anyja, mire csak megrántotta a vállát. Látod, milyen fontos az angol?, bólogatott az anyja. Bár én tanulhattam volna annak idején! Nem is tudod, milyen jó dolgod van, sóhajtott nagyot. Na, gyere ki, mert kihűl a víz.

Nem tudott elaludni. Ahogy lehunyta a szemét, fénykarikák ugráltak előtte, félt. Szülei szobájába nem mehetett át. Ezt még akkor megtiltották, amikor minden éjjel feltűnt az ajtóban, panaszos hangon közölve, hogy nem tud aludni. Apja erős hangja, villámló tekintete akár egy karó, úgy hasította át. Olvasni, villanyt gyújtani nem akart, remélte, hogy előbb-utóbb mégis elalszik. Nyugtalanul forgolódott, a sötétben minduntalan eszébe jutott a lány. Emlékezett a nevetésére, meglibbenő szoknyájára, igyekvő, bár szögletes mozdulataira, ahogy a labdába rúg, de alakját és az együtt töltött időt mégsem tudta egészében felidézni, csak egy-egy pillanatot. Ettől a gondolattól elszomorodott, mint ahogy attól is, hogy ha mindig csak egy keveset játszanak, és rögtön utána elmegy, nem tud közelebb kerülni hozzá.

Teste átforrósodott, beleizzadt a pizsamájába, felült. Felkelt, résnyire nyitotta kertre néző ablakát. Tartotta magát, nem gyújtott lámpát. Telihold volt, nézte az égen a magányosan fénylő korongot, körötte az ezernyi csillagot. Májusi este, az első igazán meleg napok egyike, még éjszakára se hűlt le a levegő. Beszédfoszlányok ütöttek meg a fülét. Szülei az erkélyen beszélgettek. Közelebb húzódtott a réshez, úgy fülelt. Anyja hangját hallotta, majd az apját, aki kicsit hangosabban beszélt.

Egy angol lánnyal?, kérdezte. Itt a házban?
Na és ha angol? Legalább gyakorolják a nyelvet. Nemrég költöztek. Hátha összebarátkoznak.

Kifélék?

Azt hiszem, az apja a követségen dolgozik.

Más se hiányzik, mint hogy...

Ugyan már, anyja mintha nevetett volna, nem az ötvenes években vagyunk.

Van, aki ma is úgy gondolkodik.

Engem inkább más aggaszt.

Micsoda?

Hallgatott, mint aki nehezen böki ki, ami a fejében jár. Apja biztatta.

Mondd már!

Furcsa, hogy állandóan azzal a kutyával...

Mi van a kutyával?

Állandóan azzal van.

Nem kóbor kutya az?, kérdezte az apa.

Nem, azt hiszem a szomszéd házból valakié. Vagy a fatelepen. De akkor is. Olyan furcsa érzésem van.

Milyen?

Mintha a kutya... Mintha az a kutya valami többet jelentene neki.

Többet? Minél többet?

Jaj, hát nem érted?, értetlenkedett az anyja. Állandóan simogatja, ölelgeti.

Most a férfi nevetett. Hogy neked mik nem jutnak az eszedbe! Jó hogy már nem azt mondod, hogy a kutyával...

Ki ne mond!-, emelte fel hangját az asszony. Belehalnék.

Képzeld. Csak egyedül van. Különben is, a kutya az ember legjobb barátja.

De miért nem talál barátokat? Miért nem jár a parkba? Aggódom miatta.

Te mindig mindenben csak aggódsz, mondta a férfi, aztán cuppanás hallatszott. A fiú elszégyellte magát, belökte az ablakot. Nagyot koccant az ablakkeret. Meghallhatták. Riadtan ugrott az ágyba.

Rövidesen valóban kinyílt a szobája ajtaja, de ő fejére húzta a takarót. Ahogy kimentek, az izgalomtól kimerülten álomba merült.

Másnap, szombat délután, a szokott időben ismét lement a kertbe. Egyszer már járt lent, nem sokkal ebéd után, de egy idős párt látott üldögélni a padon, ezért sarkon fordult. Máskor örült volna tán nekik is, szóba elegyedik velük, ha az iskoláról kérdezzetik, de most tudta, hogy délután találkozik a lánnyal, türelmetlenségében inkább visszament.

Amikor újra kinyitotta odalent az üvegajtót, és kirúgta a labdát, az orgonabokorig gurult. Bódító illat terjengett körülötte. A fiúnak eszébe jutott, hogy letör egy ágat, tele friss, lila virággal, s ha jön a lány, átnyújtja neki. Az ötlettől izgalomba jött, lehajlított egy dúsabb fürtöt, de nem akart elszakadni a tövénél, ezért vadul tépkedni kezdte, a virágszirmok egy része lehullott. Nem találta elég szépnek így, félig kopaszon, kiszemelt egy másikat. Felkapta a fal tövéből az egyik erkély pereméről aláhullott betondarabot, aminek az éle alkalmasnak tűnt, azzal vágdosta az ágat, úgy szakította le. Erről is lehullott néhány szirm, de némi té-

továzás után úgy találta, hogy ennél jobban nem sikerülhet. A pad alá rejtette, hogy a megfelelő pillanatban elővehesse és átnyújthassa.

A lány azonban nem jött, hiába várta. Últében pattogatni kezdte a labdát. Eljutott százig, de amikor belegondolt, hogy még százig elmenjen, dühös lett. Csak az időtöltés kedvéért csinálja, egyébként semmi kedve hozzá. Egyre elkeseredettebben vágta a földhöz a labdát. Nagyokat csapott rá, a labda egyre magasabbra pattant, várnia kellett, míg leesik, és újra ráüthet. Végül dühösen belebokszolt, messzire ütötte, a labda magányosan pattogott, majd gurult a ritkás fűvön.

Nem jön, gondolta, becsapott.

Dühösen ment a labdáért, felkapta, és összepréselt szájjal a házuk felé indult.

A háta mögül kutyaugatást hallott. Megfordult, tétovázott. A kutya vidámságot vakkantva közeledett, farkát csóválta, mint aki játszani szeretne. Várta, hogy felé hajtsa a labdát, amit, ha játszottak, nem tudott a fogai közé kapni, mert nem sikerült elég nagyra tátani a pofáját, csak orrával és mellső mancsaival terelgette. A fiú most meglóbálta a labdát, amitől a kutya, izmait megfeszítve, ugrásra készen várakozott, de végül nem hajította el. Mintha meggondolta volna magát.

Közelebb ment, leguggolt hozzá, de nem simogatta meg. A kutya tolt közelebb a pofáját, szimatolt, mint aki enni várt. Megszokta, hogy a fiú mindig hoz neki valamit, de most nem hozott. A fiú nézte a kutyát, a kutya nézte a fiút, aki megsimogatta a fejét, de a másik kezével megfogta a nyakát, és igyekezett lenyomni a földre, mintha birkózni akarna vele. Máskor is játszottak már ilyet, bár lehet, hogy ezúttal erősebben nyúlt hozzá. A kutya nyivákolt, majd mordult egyet, és a fiú keze után kapott. A fiú felszisszent, elkapta a kezét. Vörös volt a kutya fognyoma, de nem vérzett.

Bolond vagy?, kiáltott rá a fiú ijedten, és nekivágta a bőrlabdát. A kutya nyúszítva felugrott, és eloldalgott a pincelejáró felé. Ott lefeküdt a földre, pofáját bánatosan a mancsára helyezte, majd izgatottan felemelte, úgy figyelt. Orrlyuka ritmikusan tágult és szűkült, miközben nézte a fiút, ahogy felkapja a labdát, és eltűnik az üvegajtó mögött a lépcsőházban.

A kutya megcsóválta a farkát, felállt, nyújtózott, megrázta magát, odaügetett az üvegajtóhoz, de sötét volt odabent, csak a saját tükörképét láthatta az üvegben.

Hét közben egyszer sem tűnt fel a lány, pedig a fiú minden nap ugyanakkor megjelent az udvaron. Bár igyekezett elfoglalni magát, s ugyanúgy játszani, mint annak előtte, hogy találkoztak volna, csalódott. Egyszer, hét közepén kiment a parkba is, gondolta, talán ott összefuthatnak, de nem látta. Az idegen lányok maguk közt viháncoltak, a focizó fiúk ezúttal nem hívták, kéredezni meg nem akart, hazament.

A következő napon a maradékokon kívül, amit a kutyának szánt, könyvet is vitt magával a kertbe. Hiába füttyögött azonban, a kutya nem tűnt fel. Olvasni próbált a padon, de figyelme elkalandozott, újra és újra az üvegajtóra pillantott. Hunyorgó szemmel olvasott, tenyerével árnyékolva az arcát, de a fehér lapokról vakított a visszaverődő fény. A *Winnetou* harmadik kötete volt nála, Old Firehand története, sárga, recézett papírkötésben. Amikor egy idő után újra és újra ugyanabba az oldalba kezdett, de csak tekintetét futtatta végig a sorokon, összezsapta a könyvet.

Talpával maga elé húzta a labdát. Megfordult a fejében, hogy rugdossa egy kicsit a padokat, de nem volt kedve hozzá. Lehajolt, lába között lógatta a fejét, hogy belemenjen a vér és átforrósodjon. Máskor is játszott már ilyet, s amikor úgy érezte, hogy kidülled a szeme a nyomástól, felkapta a fejét, és élvezte a szédülést. Lefele nézve észrevette, hogy a néhány napja letört orgonaág megfonnyadt a pad alatt, apró virágai kifakultak és elszáradtak a napon, kókadoztak rajta a fűrtök. Zavarta a látvány, hirtelen támadt indulatból felkapta és odébb hajította.

Az indázó borostyán zöld levelei között pillantotta meg a macskát. Összerezcent az elé zuhanó ágra, de nem ugrott el. Nézte a fiút, vagy legalábbis abba az irányba nézett. Volt benne valami kihívó, a fiú legalábbis így érezte.

Lassan nyúlt a pad alá, néhány nagyobb kavicsot rejtett a markába, azután áthelyezte a másik tenyerébe. Tudta, hogy a pontosabb célzás érdekében fel kellene állnia, de azzal a mozdulattal lehet, hogy megzavarja az állatot. Laposan, élesen dobott, mintha vízen kacsázna. A macskát váratlanul érte a találat, felnyá vogott az oldalába vágódó kőtől, és megugrott. A fiú elégedetten hajította utána a többi követ, nem érdekelte, hogy már túl távol van.

Pénteken, iskola után, amikor belépett az előszobába, igyekezett zajt csapni, hogy felhívja magára a figyelmet. A takarítónő odabent porszívózott, nem hallotta azt sem, hogy megérkezett.

Bement a szobájába, kipakolta táskájából a könyveket, füzeteket. Lezökkent az íróasztalához. Mintha fal választotta volna el önmagától. Mögötte tompán fájtak a délelőtti történetek.

Történelemórán a tanár feltett egy kérdést, senki nem tudta a választ, csak ő jelentkezett, megválaszolta, mire hátulról azt suttogta valaki, stréber. Mások is átvették, a tanár is hallotta, majd az egész osztály röhögni kezdett. A szünetben nem beszélt senkivel, volt, aki még akkor is gúnyolódott, hallotta. Nem tudott védekezni, miközben gyűlölte őket, ezért úgy tett, mintha nem is vele történt volna, mintha meg se történt volna, csak hogy meg tudjon maradni közöttük. Nem mondhatta el senkinek, hogy neki minden tárgyból ötöst kell kapnia, kivéve a matematikát és a fizikát, amiből elég a négyes, mert ha rosszabb jegyet visz haza, haragszanak rá, nem beszélnek vele, és levonnak a zsebpénzéből. Az iskolai jegyek mellett a háztartási munkát és az otthoni viselkedését is beírta apja a zsebpénz-szerződésébe, amit, mielőtt elkezdődött a tanév, alá kellett írnia. Ezt persze az iskolában nem tudták, nem is akarta volna, hogy kiderüljön.

Hirtelen minden távolodni kezdett, s mintha ő maga is egyre zsugorodott volna. Távolodott a nyitott tolltartó és a régi Ferrari, amit az asztalán tartott. Ahogy oldalra pillantott, távolodott a Winnetou-poszter is a falon. Megfordult, többször behunyta, majd kinyitotta a szemét, hátha múlik az érzés, de úgy érzékelte, hogy a könyvespolcán a könyvek előtt álló matchboxok is egyre kisebbek lettek. Máskor is előfordult már, hogy átélte ezt, ha szüleiivel beszélgetett, vagy ha vendégeik voltak. Megrázta a fejét, hátha ez segít. Félelmetes érzés volt, nem mert róla beszélni senkinek. Az ágyra vetette magát, belefúrta a fejét a párnájába, üvöltött, ettől kicsit megkönnyebbült. Ahogy elfordította a fejét, hogy levegőt vegyen, megpillantotta a labdát a fotelágy lábánál. Felpattant, hóna alá kapta, bekiabált a takarítónőnek, hogy lemegy a kertbe, és már be is csapta maga mögött az ajtót.

Pattogtatta a labdát, többször a lépcső élére esett, futhatott utána. Kettesével vette a fokokat, a lendülettől úgy érezte egy ponton, hogy képtelen fékezni és lezuhan. Megroggyant a térde, de belekapaszkodott a korlátba, nem esett el. Megijedt, lassabban ment, de az izgalom benne maradt.

Ahogy kiért az udvarra, nagy lendülettel futni kezdett, ledobta a labdát, és már rúgta is neki a sárga padnak. A visszapattanót újból megrúgta, ezúttal a szemközti ház falának, majd rohant az elguruló labda után, fordult, és újra nekirúgta a falnak. Tele volt energiával, jólesett fújjatva, felhevülve, torkában dobogó szívvel nekiszaladni, rúgni, fordulni, újra rúgni, s közben elképzelni, hogy nagypályán játszik, zúgó lelátók előtt, ahogy a tévében látta. Meccsre sose jártak.

Égett a tüdeje a futástól, hátán átnedvesedett a pólója, lila karikák táncoltak a szeme előtt a fáradságtól, de még mindig nem állt le, loholt tovább, mint aki ki akarja próbálni, meddig bírja, és mi van azután. Élesen csattant a bőr a falon, oldalra lépett, megint fordult, kapásból küldte az ellenkező irányba, és már futott is érte, majdnem felöklelve a lányt, aki némán állt az udvar közepén, és bátortalanul mosolygott.

A fiú megtorpant, lihegett. Öklével gyorsan kitörölte a szemét, amibe belefolyt az izzadság. Nem vette észre, mikor tűnt fel a lány, mióta nézhette őt. Nem mosolygott vissza rá.

Sorry, we were at home, tárta szét kezét a lány. I couldn't tell you.

A fiú értette, hogy elnézést kér, s hogy otthon voltak, de nem válaszolt. Látszott rajta, nem örül, hogy szó nélkül hagyta itt.

Would you? A lány a labdára mutatott.

A fiú megvonta a vállát, és közömbösséget tettetett. Csak most kezdte érezni, hogy itt a lány. Izgalom fogta el, de nem akarta és nem is tudta különösebb jelét adni, hogy örül neki. Flegmán húzta maga elé a labdát, de mielőtt odapasszolna volna neki, eszébe jutott valami.

A lány szőke haját fekete szalag fogta át. Intett neki, hogy menjen a padhoz. A lány kérdően nézett vissza rá, de szót fogadott. A fiú körbenézett, mintha keresett volna valamit, aztán visszafordult, és ő is odament. Leült, a lány is így tett. A fiú a hajában lévő masnira mutatott. A lány kissé értetlenül nézett vissza rá, majd szófogadóan kibontotta a szalagot, és a fiú kezébe adta. A fiú megint intett, mutatta, hogy tegye hátra a kezét. A lány kétkedő arcot vágott, de nem tűnt el egészen a mosoly az arcáról, mint aki egyszerre tart is tőle, de kíváncsi, és élvezzi a játékot. Lassan hátratette a kezét.

A fiú ráhurkolta a szalagot a lány két vékony csuklójára, majd a pad alsó deszkájához kötötte. Gyengeséget érzett, és félelmet, de jóleső borzongás ömlött végig rajta. Amikor elkészült, hirtelen nem tudta, mit kezdjen a lánnyal. Nézte őt, mire a lány mozgolódni kezdett. Amikor érezte, hogy a csomó nem engedi, és a fiú egykedvűen nézi, arcáról lassan eltűnt a mosoly. Rángatni kezdte a kezét, arca eltorzult.

Take it off! It hurts.

A fiú nem mozdult, csak gyengéden megérintette a lány karját. Simogatásnak is lehetett vélni, véletlennek is, rövid és félénk volt a mozdulat.

Take it off! I told you. I'll shout, sziszegte fenyegetően.

A fiú nagyot sóhajtvá nyúlt a szalaghoz, próbálta volna meglazítani, a lány azonban tovább rángatta a kezét. Mocorgása következtében megfeszült a köte-

lék, a csomó szorosabb lett. Izgatott szuszogásuk összekeveredett, a lány leheletét mentolosnak érezte, rágógumizott. Ahogy türelmetlenül mozgott, a fiú nem fért hozzá, de bőruk minduntalan összeért. A fiút ismét gyengeség kerülgette az érintésétől. Nem akarta, hogy elmúljon.

What the fuck! Take it off!, emelte fel a hangját a lány.

Nem értesz semmit?, kérdezte a fiú elgyötörten.

What?

You understand nothing?, kérdezte a fiú bizonytalanul, mert tudta, angolja nem pontos.

Take it off! Don't you understand? A lány már sírt, toporzékolt is ültében, felsőtestét és fejét ide-oda vetette, a fiút ez még jobban felizgatta. Miközben suta mozdulatokkal próbálta kibontani a megszorult csomót, érezte a lány illatát. Ijedten és kíváncsian szagolgatta, egyszerre volt édes és sós, más, mint a saját szaga. A lány teste minduntalan hozzáért, illata és haja egyszerre csiklandozták érzékeit, de félt, hogy valaki meghallja a lány kiáltását, ezért igyekezett mihamarabb kibontani a megfeszült csomót.

Amikor eloldozta a lányt, az felpattant, és fojtott hangon kiabált, mintha nem akarná, hogy más tudomást szerezzen a történekről, aminek részese volt.

You are completely mad! Why did you do that?

Hát nem érted?, kérdezte a fiú, és úgy érezte, fojtogatja valami. You understand nothing?

Megint a gyengeség. Neki akart volna támaszkodni a lánynak, a vállára hajtani a fejét.

No, I don't understand you. Are you crazy?, meszelt a lány a homloka előtt.

A fiú a fejét rázta, mintha megértette volna a lány hangsúlyából, mit mond.

I don't wanna play with you, jelentette ki a lány, és elindult a ház felé.

A fiú utána szaladt. A lány oldalra nézett, a fiú konokul, szótlanul ment mellette. Mielőtt az üvegajtóhoz értek volna, elé vágott. A lány megtorpant.

What? Wasn't that enough?

Don't go!, kérte a fiú. Nem akarta, hogy elmenjen, hogy eltűnjön, talán örökre. Ezt aztán végképp nem.

Let me go or I'll shout!, fenyegetőzött a lány.

Az utolsó szót elcsípte, de a fiú már nem hitte, hogy kiabálni fog. Eddig is megtehetette volna, mégsem tette. Megfogta a lány két kezét, válla fölött nyomta az üvegnek.

A lány ki akarta tépni magát. A fiú élvezte a dulakodást, bár gyengesége nem múlt el. Nem tudta, de nem is akarta volna minden erejét beleadni, csak éreztetni akarta a lánnyal, hogy azt szeretné, maradjon, és hozzá szeretett volna végre érni újra.

A házak fölött, s a házak közti résen szél szökött hirtelen a kertbe, hallani lehetett, hogy húz. Hajladoztak a bokrok, por vagy homokszemcsék kavarogtak, az arcukhoz csapódtak. A susogásában egy lélek nem hallja, hogy kiabál, bizakodott a fiú. Más gyerekek is szoktak kiabálni.

Forróságot érzett, erőszakos volt, de már a lány is dulakodott. Az osztálytársával vagy a parki gyerekekkel nemigen verekedett, csak ha meg kellett védenie magát. De ezzel a lánnyal birkózni más volt. Jólesett összemérnie vele az erejét,

még ha tudta, hogy nem is adhatja ki mind, mert baja eshet. Már ő is kiabált vele, sajnálta, de nem akarta, hogy elmenjen. Ujjaik egymásba kulcsolódtak, úgy nyomta neki az üvegnek. Megfeledkezett arról, hogy a lépcsőházból is láthatják. Beleborzongott, ahogy izgett-mozgott a lány, ide-oda vetette a fejét, haja minduntalan az arcába csapódott. Sápadt bőre kipirult, vékony ajkait dühösen összepréselte, már nem kiabált, csak küzdött. Odahajolt a lányhoz, hogy arca hozzáérjen az övéhez, a teste a testéhez simuljon. Érezte, hogy forró, ő is remeg az izgalomtól, az illata is egyre erősebb lett, ahogy erőlködött és izzadt, és szüntelenül hangokat adott ki: nyögött, szuszogott, aztán újra beszélt, összefüggéstelen szavakat, nem értette.

A lány rúgott, a fiú sípcsontja belesajdult. Dühbe gurult, egész testével nekipréselte az üvegnek. Jólesett a közelsége, a bőrük újra összeért. A lány rugdosni kezdte, a fiú felemelt lábbal, talpával védekezett, nem akart visszarúgni. Amikor már nem bírta vele, nekilökte az üvegnek. A lány egy pillanatra elnémult, tétován arrébb lépett, s a fiú, kihasználva a kínálkozó pillanatot, felkapta labdáját, beszaladt a házba, és beakasztotta az ajtókallantyút, kizárva ezzel a lányt az udvarra.

A lány megpördült, két tenyerét az üvegre tapasztotta. Egészen közelhajolt, hogy belásson a sötét lépcsőházbba, és az üvegre is többször rácsapott dühében. Megpróbálta benyomni az ajtót, de a kallantyú nem engedett. A fiú belülről tapasztotta tenyerét az üvegre, épp oda, ahol a túloldalon a lány tenyerét látta. A lány elkapta a kezét, máshová támaszkodott, a fiú tükörként követte mozdulatait. A lány taktikát változtatott: elkapta a kezét, dühös arccal hátralepett. A fiú odatámasztotta homlokát a hideg üvegnek, és közben érezte, hogy elszorul a torka, még mindig remeg, bizsergető érzés fut át rajta. Nem akarta, hogy véget érjen, és fölmenjen a lány, hiszen tudta, csak addig az övé, ameddig itt van.

A lány a kilincset kezdte rángatni, a fiú megijedt, hogy kiszakítja a kallantyút, és elhárított az ajtótól, bár a lány közelségétől nehezen tudott megválni. Távolodva látta, hogy még dörömböl, azután megzavarodva elfordult, és sietős léptekkel felszaladt a lépcsőn.

A szobájába lépve és kimerülten az ágyra dőlve félelem fogta el, hogy a lány mit fog mondani a szüleinek. Kinyitotta az ablakot, hogy levegőt engedjen be, s mintha a lány kiáltását hallotta volna a kertből, a süvítő szél hangján át, majd egy erősebb hangot. Mintha angolul beszéltek volna, vagy csak képzelődött. Az ablakhoz húzódva hallgatózott, de nem merte kitárni. Némi tétovázás után kiment az előszobába, fülelt. Csak a porszívó hangját hallotta, a takarítónő szülei hálószobájában dolgozott. Visszament a saját szobájába, és a résnyire nyitott ablaknál hallgatózott. Ezúttal nem hallotta a hangokat, csak a szél zúgását. Ledobta a még mindig hóna alatt szorongatott labdát, észrevétlenül kiszökött a lakásból, halkán behúzta maga mögött az ajtót, és leszaladt a lépcsőn.

A lépcsőházban nem hallott hangokat. Az első emeleti fordulóból óvatosan lesett a földszintre, de semmit nem látott. Lábujjhegyen ment le, s fordult be az alagsorba. Megállt az üvegajtónál, végigpásztázta a kertet, de nem látta sehol a lányt, pedig a kallantyút ugyanúgy beakasztva találta, ahogy hagyta. Rázta a szél a fák lombjait és a bokrokat, szürke és lila esőfelhők gyülekeztek az égen, de a felhők mögül még kibukkanó nap elvakította. Tenyerével képzett árnyékot, majd öklével dörzsölte a szemét.

Amikor újra kinézett, a kutya ült vele szemben az üvegajtó túloldalán. Nyelve kilógott, szőre felborzolódott a szélben, nézte őt. A fiú megzavarodott, egy pillanatra különös képzelet támadt. Hátralépett, újra a szemét dörzsölte, mintha azt remélte volna, hogy a változás visszafelé is megtörténhet. A kutya izgatott farkcsóválással felállt, orrát az üveghez nyomta, mintha be akart volna keredzkedni. A fiú sarkon fordult, és mint aki menekül, felszaladt a lépcsőn.

R I G Ó K A T A

Azt kérdeztem, mik a terveid

Kristóf az ágyamon hasal. Pizsamában böngészik a laptopján, ha átnyúlok a félpár zoknik felett, elérem a meztelen talpát. Nagy, kérges férfitalp, már nem fér el a tenyeremben. Elhúzza, nem fekszik tovább, nem szól, pakol. Legalább a cipődet cseréld ki, mondom. A bőrcipőben menjél, a vásznat tedd a táskába, ott esni fog, nézd, itt a holnapi felhő a metponthun. Na jó, mondja, és kicseréli.

Megmutatta, hová megy majd. A térképre kattintott, ujjával elhúzta Magyarországot kelet felé, Ausztriát is utánalökte. A német határ után már lefelé tologatta a városokat, aztán megállt, zoomolt, és nyakon csípte a sárga google emberkét. Sokáig kalimpált szegény a levegőben, mielőtt zuhanni kezdett lefelé, be egy biciklitárolóba. Biciklik álltak a tető alatt és a tető körül, mögöttük lomb és egy darabka harsány, májusi fű látszott. Elindultunk egy nyílon az elmaszatolt fejű, arc nélküli diákok közt. A szociológia tanszéknél fordultunk vissza, ott május volt, mellette, az antropológia körül pedig tél.

Van egy kis tokája. Hallasz-e, hallak, mi az, amit eszel. Bögréből kanaliz, billeg a kép. Felhasadt tojássárga közletről, alatta paradicsom és zsülienre vágott répa meg valami tészta. Billenés, suhanás, más a fény, jól van, nincs tokája, csak a borosta erősebb az állán. Nyel, emelkedik és süllyed az ádámcsutka, olyan, mint az apjáié. Instant tészta tükörtojással, mondja, meg zacskós saláta, hogy megnyugodjál, Anya. Esténként akciós itt lenn, az Albert Heijnben. Végre az egész arca a képen, tiszta apja. A göndör, barna haja is. A fiatal Áрпи szája szótagokat formál, darabos a hang, mit mondasz, nem értem. Ja, hogy a salátának mélytányér kéne, de csak bögrééd van. Hát miért nem veszel már egy mélytányért magadnak, kisfiam. Kristóf csodálkozik, nem szoktam kisfiamnak hívni. Keresem a tekintetét, az arcát nézem, holott a fényes kamera-pöttyöt kellene a laptop tetején. Ha a kame-